

இலக்கணக் கட்டுரைகள்

புலவர் - பொறிஞர்
சி.செந்தமிழ்ச்சேயர்,

உள்ளே

1.	எழுத்தெழுப்படுவ	1
2.	இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ளது	6
3.	கள் மயக்கம்	9
4.	விடை தேடும் வினாக்கள்	14

“எழுத்தெனப்படுவ”

புலவர் - பொறிஞர் சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,
25/49, தூரைசாமி நகர்,
கடலூர் - 607 001.
தொ.பே எண்: 04142 221970.

அல்காப் பெரும்புகழ் தொல்காப்பியப் பெயருக்கு ஏற்பப் பிழைத்திருக்கும் பண்டை நூற்களுள், இன்று காலத்தால் தொன்மையானது தொல்காப்பியம். இடைச்சங்கத்தார்க்கும் இலக்கணமாய் இந்நூல் இருந்ததெனின், இதன் தொன்மை யார்க்கும் வியப்பையே தோற்றுவிக்கும்.

மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கும் முற்பட்ட பழைமை மிக்க தொல்காப்பியம் மொழியும் இலக்கண வரையறைகள் இன்றும் வழவின்றி வழங்குதற்குக் கரணியம், வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிப் புலம் தொகுத்த போக்கறு தன்மை என்பதா? என்றுமிள செந்தமிழின் இயற்கை நலம் என்பதா? எண்ணிப் பார்க்க விண்ணை எட்டுகிறது இன்பப் பெருக்கு!

‘செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு முறைப்படி எண்ணித்’ தொகுக்கப்பட்ட தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுள் சிலவற்றில் காணப்பெறும் சிறு மயக்க நிலை, இலக்கணப் புதைபொருளை இனிது புரிய வைக்க இலக்கணப் புலவரால் எண்ணி இயற்றிய மறைவழியா? அன்றி, நீண்ட நெடுங் கால வெள்ளோட்டத்தில், ஏடு பெயர்த்து எழுதுவோரால் ஏற்பட்டுவிட்ட திரிபுகளா? அறுதியிட்டு உரைக்க அரும் ஆராய்ச்சித் தெளிவு தேவைப்படுகிறது.

இம்மயக்க நிலை, தொல்காப்பிய முதல் அதிகாரமாம் எழுத்ததிகாரத்தின் முதலிரு நூற்பாக்களிலேயே மிக எடுப்பாகத் தெரிகிறது.

**‘எழுத்தெனப் படுவ
அகர முதல என இறுவாய்
முப்பர் தென்ப
சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே.’**

இதன் பொருள், ‘சார்ந்து வருதலாகிய இலக்கணத்தை உடைய மூன்றும் அல்லாத இடத்து, எழுத்து என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன, அகரமாகிய முதலை உடையனவும் எனாமாகிய இறுவாயினை உடையனவுமாகிய முப்பதென்று சொல்லுப,’ என்பது உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் உள்ளிட்டோர் எடுத்துரைக்கும் பொருளாகும்,

சார்ந்து வருதலாகிய மூன்றும் அல்லாத இடத்து என்ற வரையறை, அம்மூன்றும் உள்ள இடத்து ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் என்ன என்ற வினாவை இயல்பாய் எழுப்புகிறது. அவ்வினாவிற்கான விடையாக இப்படிச் சொல்லலாம்.

1. சார்ந்து வருதலாகிய மூன்றும் உள்ளவிடத்து, எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்று ஆகும்.

2. சார்ந்து வருதலாகிய மூன்று எழுத்துக்களே, எழுத்தெனப்படற்குச் சிறந்தன; மற்றைய அகர முதல எனகர இறுவாய் முப்பது எழுத்துக்களும் அத்துணைச் சிறப்புபையன அல்ல.

முரண்பட்ட கருத்தினை உள்ளடக்கி இப்படி ஒரு நூற்பாவா? அதுவும் நூலின் தொடக்கமாம் முதல் நூற்பாவிலேயா? தனித்து வரும் தகுதி வாய்ந்த எழுத்துக்களினும் சார்ந்து வருதலைத் தொழிலாக உடைய அம்மூன்று எழுத்துக்கள் எப்படிச் சிறந்ததாக அமைந்துவிட முடியும்?

சார்ந்து வருதலாகிய மூன்றும் உள்ளவிடத்து, எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்று என்ற கருத்து இயல்பானதே; ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதே என்பதைத் தொல்காப்பியரே,

“மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்

இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபரிது..”

(தொல்-எழுத்து:

க0உ)

என்று பின்னரும் உறுதிபடுத்துகிறார்.

முரண்படு பொருளான இரண்டாம் கருத்தை விலக்க வேண்டும்; விலக்குதற்கான காரணத்தையும் விளக்கியாக வேண்டும் என்ற கடமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டாகிறது! ஆனால், அதற்கான வழி இம்முதற் நூற்பாவிலே அமைந்து இருக்கவில்லை. எனவே, அவர்கள் நாட்டம் அடுத்து வரும் நூற்பாவில் அதிகம் விழுகிறது.

“அவைதாம்

குற்றிய விகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்வியும் எழுத்தோ ரன்ன.”

இந்நூற்பாவிலே, சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றும் “எழுத்தோரன்ன” என வேண்டா கூறிய அதனான், முன் ‘எனப்படுவ’ என்ற சிறப்பு அம்மூன்றற்கும் கொள்ளக் கிடந்தமையின், அது விலக்குதல் பெறுதும் என்பது” என இளம்பூரணர் அமைதி கூறுவார்.

நச்சினார்க்கினியரும் இக்கருத்தினரே.

இப்படிப் பொருள் மயக்கம் தருமாறு ஒரு நூற்பாவை அமைத்து, அம்மயக்கத்தைக் களைதல் பொருட்டு மற்றொரு நூற்பாவில் வேண்டாத கூறி, அதனால் முன்னதனை விலக்குதல் என்பது, சொல்லில் வழியன்றோ தேவைப்படும்?

தொடர்புடைய அந்த இரண்டாம் நூற்பாவில், ‘அவைதாம்’ என்பதற்கு, மேற்சார்ந்து வரும் எனப்பட்டவைதாம் என அனைவரும் பொருள் கொண்டுள்ளனர். இரண்டு நூற்பாக்களையும் இணைத்து நேரிய பொருளைக் காண, அவர்கள் கொண்ட பொருள் சரிதான். ஆனால், அவைதாம் என்பது நூற்பாக்கள் கிடக்கை முறையில் படித்துப் பொருள் காணத் தடுமாற்றம் நெஞ்சைத் தழுமுடிவுகிறதே!

ஒப்பீட்டிற்காகக் கீழ்க்காணும் தொடரை நோக்குவோம்.

“வீட்டு உரிமையாளர் இல்லாத போது, இருவர் அங்கு வந்தனர். அவர்தாம்.....”

இங்கு ‘அவர்தாம்’ என்பது யாரைக் குறிக்கும்? வீட்டு உரிமையாளரையா? அங்கு வந்த இருவரையா? அங்கு வந்த இருவரைத்தானே குறிக்கும். அதுதானே மொழியின் இயல்பு நிலை.

இது போன்றதுதானே அமைய வேண்டும் மேல் நூற்பாவில் அமைந்த ‘அவைதாம்’ என்ற குறியீட்டின் பொருளும்! அவைதாம் என்ற தொடர்மொழியை முதல் நூற்பாவோடு இயைபுபட நோக்கின், ‘சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றாம் கடையாகிய அகர முதல என இறுவாய் முப்பது’ என்பதைத்தானே குறிக்கும்; சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றை எப்படிக் குறிக்கக் கூடும்?

‘குற்றியலிகரம் குறியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன’ என்ற இரண்டாம் நூற்பாவின் ஈற்றடிகள், ‘அவைதாம்’ என்பது சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றைக் குறிக்கின்றது என்பதைத் தெளிவாக்குவது உண்மைதான்; ஆனால், ‘அவைதாம்’ என்ற தொடர்க்கான உண்மைப் பொருள், அவாய் நிலையாய் முதல் நூற்பாவின் இன்று அன்றோ வருவித்துத் தெரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். அப்படித் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வழியுண்டா? இல்லையே; ஏன் இந்த மயக்க நிலை?

‘சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாக உடைய மூன்றும் அல்லாத இடத்து, எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன, அகரம் முதல் எனரம் ஈறாகக் கிடந்த முப்பதென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர்’ என்று முதல் நூற்பாவிற்கு உரை வரைவர் உரையாசிரியர் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும். இந்நூற்பாவைத் தொடர்ந்துவரு இரண்டாம் நூற்பா ‘அவைதாம்’ என்று தொடங்குகிறது, இந்த ‘அவைதாம்’ என்ற தொடர்மொழி இயல்பாய் அகரம் முதல் எனரம் ஈறான முப்பதைக் குறிக்கும் என்பதே யாருக்கும் கொள்ளக் கிடப்பது. ஆனால், உண்மையில் அது சார்ந்துவரு மூன்றையே குறித்தாக வேண்டும்; அப்படியே உரைகளும் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஏனிந்த மயக்கம்? தேவைதானா?

இப்படி மயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்குமாறு நூலாசிரியர் இலக்கணம் செய்திருப்பாரா? செய்திருப்பாரெனின், அவர் அறிவுறுத்த விழையும் வேறு செய்திகள் ஏதும் உண்டா? உண்டு எனில், உரையாசிரியரால் சுட்டிக் காட்டப் படவில்லையே; அஃதேன்?

முதலே நூற்பாக்கள் அறிவுறுத்தும் இலக்கணங்களை நிரற்படுத்தின்,

1. எழுத்துக்கள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன அகரம் முதல எனரம் ஈறான முப்பது ஆகும்;
2. சார்ந்து வருதலாகிய இலக்கணத்தை உடைய எழுத்துக்கள் மூன்று ஆகும்;
3. சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றும் சேர, எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்று ஆகும்;

4. சார்ந்து வருதலாகிய இலக்கணத்தை உடைய குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றும் எழுத்தோரன்ன என்பதாகும்.

இவற்றைக் கூட்டி இணைத்துக் கூறின, எழுத்தெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன அகரம் முதல எனகரம் இறுவாய் முப்பரிது; சொல்லிடை நோக்க எழுத்தாமெனினும் தனித்து திற்கும் ஆற்றல் அற்று, யாதாயினும் ஒன்றினைச் சார்ந்து வருதலைத் தமக்குரிய இயல்பாக உடைய குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றும் மேற்சொல்லப்பட்ட முப்பரிது எழுத்துக்களோடு ஒரு தன்மைய; எனினும் அத்துணைச் சிறப்புடையவை அல்ல.

'குத்திரத் தானே

ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி

நாடுதல் இன்றிப் பொருணனி விளங்க

"யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே"

தொல்-

பொருள்-செய்யுள், 169.

என்று நூற்பாக்களுக்குரிய இலக்கணத்தை நுண்ணிதின எடுத்துக் காட்டியவர் தொல்காப்பியர்; அவர் இயற்றிய நூற்பாக்களில் மயக்கம் இருத்தல் இயலுமா? இயல்பன்று என்பதே எல்லோர்க்கும் ஏற்ற கருத்தாக இருக்க முடியும்.

அப்படியானால், ஏடு பெயர்த்து எழுதுவோரால் ஏற்பட்ட பிழையாக இருக்கக் கூடுமோ? அந்தப் பிழை?

எட்டினின்று படி எடுக்கையில், எழுதுவோர் கவனக்குறைவால், மூலத்தினின்று மாறுபட்டுச் சில எழுத்துக்கள், ஏன் சொற்களும் வேறுபட்டுப் போவது இயல்பே. எழுத்ததிகார நூற்பாக்களில் மட்டும் பாடங் கொள்ளும் முறையில், இளம்பூரணர்க்கும் நச்சினார்க்கினியர்க்கும் இடையே காணப்படும் பாட வேறுபாடுகள் முப்பத்து ஐந்து எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே, ஏடு பெயர்த்து எழுதியோரால் முதல் நூற்பாவிலும் எழுத்துக்கள் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று கொள்வது ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதே; இழுக்கன்று. 'எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்!' என்ற இயல்மொழி யாகும் அறிந்ததே!

அப்படியானால், அந்தப் பாட வேறுபாடு என்னவாக இருக்கக் இயலும்?

முதற் நூற்பாவிலே ஒரே ஒரு சிறு திருத்தம்! 'மூன்றலங்' என்பதற்கு மாற்றாக 'மூன்றுள்' என ஒரேயொரு சிறு திருத்தம்! அத்திருத்தம் வினைக்கும் மாற்றம் முன்னர்க் கொண்ட மயக்கத்தைப் போக்குவதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அச்சிறு திருத்தத்தோடு நூற்பாக்களை நோக்கின்.

'எழுத்தெனப் படுவ

அகர முதல எனகர இறுவாய்

முப்பரி தென்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றுள கடையே.'

'அவைதாம்,

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன.'

'அலங்' என்பதற்கு மாற்றாக 'உள' எனப் பாடங் கொள்வதால், மேலே உள்ளதாக விரித்து விளக்கப்பட்ட மயக்கங்கள் அனைத்தும் முற்றும் விலக்குப் பெறுவதைத் தெளிவாக அறியக் கிடைக்கின்றது.

எழுத்தெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன 'அகர முதல னகர இறுவாய் முப்பாது' என்பதும் இவையே அல்லாமல் 'சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றுள்; எனினும் அவை அத்துணைச் சிறப்புடையன அல்ல' என்பதும் முதற் நூற்பாவாலும் 'அவைதாம், குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் மேற்சொன்ன முப்பது எழுத்துக்களோடு ஒரு தன்மைய' என்பது இரண்டாம் நூற்பாவாலும் எவ்வித மயக்கத்திற்கும் இடம் தராது நேரிதின் விளக்குதலைக் காணலாம்.

இச்சிறு திருத்தத்தால், 'வருத்தமில் பொருட்பயன் நிகழ்ச்சி குத்திரம்' என வகுக்கப்பட்ட வரையறை நிறைவு பெறுவதை அறியலாம்.

இலக்கண ஆய்வாளரும் அறிஞரும் இத்திருத்தம் குறித்து எண்ணிப் பார்ப்பாராக; குறை நிறைகளைக் குறிப்பிட்டும் தம் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பாராக.

“இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ளது”

புலவர் - பொறிஞர் சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,

25/49, துரைசாமி நகர்,

கடலூர் - 607 001.

தொ.பே எண்: 04142 221970.

‘இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ள தொருநோக்கு
நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து.’

‘இருநோக்கு இவள்உண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்கு ஒன்றுஅந்நோய் மருந்து.’ குறள்-

1091.

‘இரு நோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளது.’ இத்தொடர்மொழி சரி தானா? இவளின் மையுண்ட கண்களில், இரு நோக்கு உள்ளதா? உள்ளனவா? இஃதே எழு வினா?

நோக்கு, இங்கு ஒருமையா? பன்மையா? இரு நோக்கு என்று அடைகொண்டு வருவதால், இங்குப் பன்மை என்பது வெளிப்படை. அப்படியாயின் பன்மைப் பொருள் பன்மை வினை கொண்டன்றோ முடிதல் வேண்டும்?

‘வினையின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்

பெயரின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்

மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.’

தொல் - சொல் -

கிளவியாக்கம்-11.

இத் தொல்காப்பிய விதிப்படி, இரு நோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளன என்றன்றோ தொடர் அமைந்திருக்க வேண்டும்? அவ்வாறின்றி, இரு நோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளது என்று குறளில் அமைந்த கரணியம் என்னவாக இருக்கக் கூடும்?

நோக்கு என்பது இவ்விடத்து ஒருமையே; பன்மை அன்று என்பதற்கு ஏற்ப இக்குறட்டுக்குப் பரிமேலழகர் வரைந்துள்ள உரை இங்கு நோக்கற்குரித்து.

‘இவள் உண்கண் உள்ளது இருநோக்கு = இவளுடைய உண்கண்கத்தாய நோக்கு இதுபொழுது எனமேல் இரண்டு நோக்காயிற்று.’

இக்குறள் தொடர்க்கு நேரே பொருள் காண்பார், ஒருமை பன்மை மயக்கம் உண்டோ எனக் கொள்ளும் ஐயத்தைப் போக்குவார் ஒப்பப் பரிமேலழகர், இவள் கண்ணகத்தாய நோக்கு இப்பொழுது இரண்டு நோக்காயிற்று என்று குறட் சொற்களை இடமாற்றி அமைத்தும் சில சொற்களை வருவித்து விரித்தும் வழுவமைத்துச் செல்வார். இது வலிந்து பொருள் கொள்வதாய் நடப்பதைக் காணலாம்.

இத்தொடர்க்கு மணக்குடவர் கூறும் உரையாவது, இவள் மையுண் கண்ணிலுள்ள நோக்கம் இரண்டு வகைத்து என்பதாம்.

தமிழண்ணல் தன் நுண்பொருள் விளக்க வரையில், இவள் மையுண்ட கண்களில் இரண்டு பார்வைகள் உள்ளன என்பர்.

இவ்வேறுபட்டோர் உரைகளை உற்று நோக்கின், இருநோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளன என்றே இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ள இடம் உள்ளது என்பதைக் காணலாம்.

உள்ளன எனக் கொள்ளின், 'உள்ளன இருநோக்கு' என திரையொன்று ஆசிரியத்தனையாக அமைந்து, வெண்பா இலக்கணத்திற்கு மாறுபடும் என்பதால் ஒருமை பன்மை மயக்கம் இருப்பினும் பொருந்தும் எனக் கொண்டு 'உள்ள திருநோக்கு' எனப் பாடல் அமைந்தது என அமைதி கூறுவர் உளர். அது சிறிதும் பொருந்தாது.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறட்களைப் படைத்த வள்ளுவர்க்குத் தளை தப்பாதிருக்க ஒருமை பன்மை மயக்கம் அமையாது பாடலை அமைக்க முடியவில்லை என்பது ஏற்கத் தக்கதில்லை.

இதே அமைப்பில் அமைந்த இன்னொரு குறளை இங்கு நோக்கல் இன்னும் தெளிவினை உண்டாக்கும்.

'இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.' குறள்- 5.

'இருவினையும் சேரா' என்பதோடு 'இருநோக்கு உள்ளது' என்பதை ஆய்ந்து காணின், இங்கு எழுப்பப்பட்ட ஐயத்திற்கான அடிப்படை விளங்கும்.

'தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே.' தொல் -
சொல் - பெயரியல் -17.

வினை, நோக்கு என்பன கள் விகுதியோடு பொருந்தி வராத, அஃறிணை ஒருமை, பன்மை ஆகிய இருபாற்கும் உரிய பெயர்கள்; அஃதாவது, பால் பகா அஃறிணை இயற்பெயர்கள் ஆகும். தெரிநிலை விகுதியான கள் ஒட்டு இணையாத போது, இவை ஒருமையா? பன்மையா? என்பது அவ்வவற்றின் வினையாலேயே தெரிநிலை உடைய; அஃதாவது, தெளிவாய் விளங்க வருவ.

இருவினையும் சேரா என ஒரு குறளில் இயல்பாய் அமைய, இருநோக்கு உள்ளது என வழுவாய் இன்னொரு குறளில் அமைந்துள்ளது இயல்புதானா?

'நோக்கு உள்ளது' என உரைக்கின், இங்கு நோக்கு என்பது உள்ளது என்ற அதன் வினைமுடிபின் பயனால் ஒருமை என உணரப்படும். 'நோக்கு உள்ளன' எனிலோ, அது பன்மை என்பது வினைமுடிபால் விளக்கமுறும். சொல் ஒன்றே; ஆனால், அஃது ஒருமையா, பன்மையா என்பது தொடர்ந்து வரும் அதன் வினையாலேயே விளக்கமுறும்.

நோக்கு மட்டுமே குறளில் ஆளப்பட்டிருப்பின், அஃது ஒருமை எனக் கொள்ள உள்ளது என்ற அதன் விளை உறுதிப்படுத்தியிருக்கும்; ஆனால், இருநோக்கு என அடையடுத்து வருதலால் அது பன்மை என்பது தெளிவாகவும் அதன் உள்ளது என்ற விளை முரணாகவும் அமைந்து, இஃது இலக்கண வழுவோ என்ற ஐயத்தை எழுப்பியுள்ளது.

'இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ளது' என்ற குறளின் அமைப்பில் ஒரு சிறு மாற்றம்!

'ஒன்றி கிளவி தரட லுர்த்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.'

தொல் - சொல் -

கிளவியாக்கம் - 8.

உள்ளது என்ற ஒன்றன் பால் வினை ஈற்றதான தகர மெய்யூர்ந்த குற்றியலுகரமாம் 'து' என்ற எழுத்தை மட்டுமே நீக்கிவிட்டுக் குறளை, 'இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ள' என அமைக்கக் கொண்ட ஐயம் நீங்கக் காணலாம். அப்படிக் கொள்வதால் எந்தக் குறையும் வந்திடப் போவதில்லை. மேலும் குறட் பொருளிலும் எட்டுணையும் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிடாது.

'இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ள வொருநோக்கு
நோய்நோக்கொன் றுந்நோய் மருந்து.'

சிறு திருத்தத்தோடு அமைந்த இக்குறளில் பொருட் குறையோ, இலக்கணப் பிறழ்வோ, தளை தடுமாற்றமோ, ஒசைச் சிதையோ இடம் பெறாமையை உற்றுக் காண்பார் அறிவர்.

“கள் மயக்கம்”

புலவர் - பொறிஞர் சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,

25/49, தூரைசாமி நகர்,

கடலூர் - 607 001.

தொ.பே எண்: 04142 221970.

**‘துறந்தார்க்குத் துப்பரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம்.’**

குறள் - 263.

இக்குறளைப் படித்ததும் எழுந்தன சில ஐயங்கள்

இக்குறட்டு உரைகண்ட, பயன்படுத்திய அனைவருமே இறுதி அடியைச் சந்தி பிரித்த நிலையில், ‘மற்றை யவர்கள் தவம்’ எனவே கொண்டுள்ளனர். உலக வாழ்வைத் துறந்தார்க்கு வேண்டிய தேவைகளைச் செய்தற் பொருட்டு, அத்துறவு நெறியைத் தாம் மேற்கொள்ளுதலை மற்றவர் மறந்தனர் போலும் என்பதே உரையாசிரியர் பல்லோராலும் கொள்ளப்பட்ட பொருளாகும்.

இக்குறளின் மற்றையவர்கள் என்ற சொல்லாட்சி சரியானது தானா? சிறு நெருடல்!

திருக்குறள் தோன்றிய காலத்துத் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களிலே இச்சொல்லாட்சி உள்ளதா? திருக்குறளிலேயே வேறெப் பாடலிலாவது இச்சொல்லாட்சி உள்ளதா?

கள் என்னும் இடைச்சொல், உயர்திணைப் பலர்பால் விசுதியாகத் தொல்காப்பியர் காட்டாதது; மிகப் பிற்கால இலக்கணங்களான நன்னூல் போன்றவற்றில் பேசப்படுவது; சங்க இலக்கியங்களிலே (அறிந்தவரையில்) காணப்படாதது. அப்படி இருக்கத் திருக்குறளில் இச்சொல் ஆளுமை எப்படி ஏற்பட்டது?

தொல்காப்பிய இலக்கண நூலின் காலம் அறுதியிட்டு உறுதி செய்யப்படாவிடினும் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐந்து ஆண்டுகட்கும் முற்பட்டது என்பது பெரும்பாலான சான்றோரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதே.

அந்நூலில்,

‘ரஃகாள் ஒற்றும் பகர இறுதியும்
மாறைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும்
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொற்கே,’

தொல் - சொல் - கிளவி - 7.

என்னும் நூற்பா, அர், ஆர், ப, மார் ஆகியவையே உயர்திணைப் பலர்பால் விசுதிகளாக வருவ என உறுதிப் படுத்தப், பதினெட்டு நூற்றாண்டுகட்கும் முற்பட்டதான திருக்குறளில் மற்றையவர்கள் எனக் கள், விசுதி மேல் விசுதியாக வந்தவாறு எங்கனம்?

'அ ஆ வ என வருஉம் இறுதி
அப்பால் மூன்றே பலவறி சொல்லே,'

தொல் - சொல்லதிகாரம் - கிளவியாக்கம் - 9.

என அ, ஆ, வ என்ற மூன்றே பலவின்பால் ஈறாக வரக்கூடியவை என்று அறுதியிட்டு உரைத்துள்ள தொல்காப்பியர், கள் விகுதி,

'கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே,
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே'

தொல் - சொல்லதிகாரம் - பெயரியல் - 15.

எனக் கள் விகுதி அஃறிணைப் பலவின்பால் இயற்பெயர்க்குப் பொருத்தும்வழி வரும் எனத் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

இவ்விடத்து ஒன்றை ஊன்றி நோக்கின, கள் விகுதிப் பயன்பாட்டின் சிறப்பின்பை தெளியவரும். சொல்லதிகாரத் தொடக்கவியலான கிளவியாக்கத்தின் தொடக்கத்திலேயே (நூற்பாக்கள் 5 முதல் 10 வரை) ஐம்பாற் சொற்கட்கு ஈற்று வரும் எழுத்துக்கள் இவையிவை என்று விளக்கி வைத்த தொல்காப்பியர், கள் ஈறுபற்று உரிய இவ்விடத்து ஏதும் உரைக்காது, 158 நூற்பாக்கள் கழித்து, ஐந்தாம் இயலாம் பெயரியலில் - அதுவும், 'கொள்வழி யுடைய இயற்பெயர்க்கு' என்று குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். அக்காலக் கள் பயன்பாடு அவ்வளவு தான்!

ஆக, வள்ளுவர் கால இலக்கண விதிகட்படி, கள் விகுதி அஃறிணைப் பலவின்பாற்கே உரித்தாயினும் அத்துணைச் சிறப்பிற்று அன்று என்பதும் உயர்நினைப்பலர்பாற்கோ ஈறாக வரற்கு உரியது அன்று என்பதும் இனிதின் விளங்கும். ஆனால், குறளில் மற்றையவர்கள் என்று ஆளப்பட்டுள்ளது எப்படி?

திருக்குறளிலேயே இதே சொல் கள் விகுதியின்றி வேறொரு பாடலில் வந்துள்ளது.

'தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
விலைப்பட்டார் மற்றையவர்.' - குறள்-348.

ஒரே நூலில் ஒரே சொல்லின் இரு வேறுபட்ட ஆளுமை ஏன்?

'மறந்தார்கொல் மற்றையவர்கள்' என்ற பாடலமைப்பு முறையானது தானா என்பது மற்றொரு வினா. இலக்கணப்படி, 'மறந்தார்கள்கொல் மற்றையவர்கள்,' அல்லது 'மறந்தார்கொல் மற்றையவர்' என்றே வருதல் வேண்டும்.

'வினையின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
பெயரில் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மர பிளவே,'

தொல் - சொல்லதிகாரம் - கிளவியாக்கம் - 11.

என்கிறது தொல்காப்பியம். ஒரு பாற்சொல் பிற பாற்சொல்லொடு மயங்கற்க என்பது விதிக்கப்பட்ட இலக்கண முடிபு. இம்முரண்பாட்டையும் இங்கு நோக்கல் வேண்டும்.

நாலடியார் பாடலிலும் மற்றையவர் என்ற ஆளுமையே காணப்படுகிறது.

‘கோடேந்து அகலக்குல் பெண்டிர்தம் பெண்ணீர்மை
சேடியர் போலச் செயல்தேற்றார் - கூடிப்
புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி
மதித்திறப்பர் மற்றையவர்.’

நாலடியார் - 354.

ஆக, அனைத்தையும் ஆய்ந்து ஆழ்ந்து நோக்கத், திருக்குறளின் இக் ‘கள்’ பயன்பாடு பிழையாக உள் நுழைந்திருக்க வாய்ப்பு அமைந்திருக்கக் கூடுமோ என ஓர் ஐயம் எழுகின்றது. அதற்கான கரணியங்களும் உள்.

ஆய்வுக்கு உட்பட்ட குறளைச் சந்தி பிரித்தலின்றிக் காணின்,

**‘துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மற்றார்கொள்
மற்றையவர்க டவம்.’**

என மூலம் அமைகின்றது. இவ்வுண்மையை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடான ‘திருக்குறள் உரைவேற்றுமை’ நூலிலும் பன்னாட்டுத் தமிழ்மொழி அமைப்பு (International Tamil Language Foundation) வெளியீடான ‘தமிழ்மறை திருக்குறள்’ என்ற நூலிலும் காணலாம்.

‘மற்றையவர்கள் தவம்’ என்பது, ‘மற்றையவர்க டவம்’ எனப் புணர்ந்து முடிந்தது என்பதே உரையாசிரியர் அனைவரின் முடிபாகும். அம்முடிபிற்கான புணர்ச்சி விதிகளாவன:

‘ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
டகார மாடும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.’

தொல் - எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல் - 7.

‘ளகார இறுதி ணகார இயற்றே.’

தொல் - எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல் - 101.

‘அல்வழி யெல்லாம் உறமுன மொழிப.’

தொல் - எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல் - 103.

மற்றையவர்கள் தவம் மற்றார்கொல்? என்றவழி, வேற்றுமையல்லாத அல்வழிப் புணர்ச்சி என்பதால், இறுதி ளகார ஒற்று, வருசொல் முதலெழுத்து வல்லெழுத்தாய் அமையின் டகாரமாய்த் திரிந்தும் திரியாது இயல்பாயும் புணர்ந்து முடியும் என்பதாம். ஆனால், ணகார ஈற்று ஒற்றோ வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் டகாரமாய்த் திரிந்தே முடியும். எனவே, இத் தொல்காப்பிய விதிகட்படி, மற்றையவர்கள் தவம் என்பது மற்றையவர்கட டவம் என முடியும்.

தவம் என்ற வருமொழி, டவம் எனத் திரிவதற்கான விதிகளாவன:

‘லளவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்

தந எனவரிற் றளவா கும்மே.’

தொல் - எழுத்ததிகாரம் - தொகைமரபு - 7.

‘ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத் தோன்றும்.’

தொல் - எழுத்ததிகாரம் - தொகைமரபு - 8.

அசிதாவது, ல, ன மெய்யீற்றுச் சொல் முன்னர்த் த, ந முதல் எழுத்தாய் உடைய சொல் வந்து கூடின, அத் த, ந முறையே ற, ன வாகத் திரிந்து முடியும். அதே போல், ன, ன மெய்யீற்றுச் சொல் முன்னர்த் த, ந வரின் அவை ட, ன என முறையே திரிந்து முடியும்.

அசிதாவது, நிலைமொழிச் சொல்லின் இறுதி எழுத்து னகரம் அல்லது னகரம் மெய்யாய் நிற்க, வருமொழிச் சொல் முதலெழுத்துத் தகர மெய்யாய் இருப்பின், அத் தகர மெய் டகரமாய்த் திரிந்து புணர்ந்து முடியும் என்பதாம்.

எனவே, 'மற்றையவர்கள் தவம்', மற்று 'மற்றையவர்கள் தவம்' ஆகிய இரு சொற்றொடர்களுமே மேல் காட்டிய விதிகட்படி 'மற்றையவர்கட் டவம்' என்றே புணர்ந்து முடிவ.

'மற்றையவர்க டவம்' என்ற மூலத்தை 'மற்றையவர்கள் தவம்' எனக் கொள்ள மேல் தொல்காப்பிய விதிகள் நேரடியாக இடம் அளிக்கின்றன என்பதைக் கண்டோம். அப்படி, மறந்தார்தொல் மற்றையவர்கள் தவம் எனக் கொள்வதால், குறட்பொருள் சிறிது மாற்றம் உறுவதன்றிச் சிதைவுறுதல் இல்லை.

மற்றையவர்கள் தவம் என்பது வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி என்பதால், 'ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின் டகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே' என்ற விதிப்படி மற்றையவர்கட் தவம் என நிலைமொழி ஈற்றுத் திரிபு கொண்டு, வருமொழி தகர முதலாய் வரும்வழி 'ணளவென் புள்ளிமுள் டணவெனத் தோன்றும்' என்ற விதிப்படி வருமொழித் தகரம் டகாரமாய்த் திரிந்து மற்றையவர்கட் டவம் என முடிந்தது.

'நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுமெய் கெடுதலுங்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டலும்
அறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப.'

தொல் - எழுத்ததிகாரம் - தொகைமரபு - 16.

என்ற நூற்பாவின் உரை முடிபின்படி, மற்றையவர்கட் டவம் என்பது மற்றையவர்க டவம் என இறுதி நிலை பெற்றது.

இன்னும் கூறுவதெனில், இக் 'கள்' விசுதி உயர்திணைப் பலர்பாற்கு நூலின் கண் அருகி வரக், கண் என்னும் வேற்றுமை உருபோ நூல் முழுதும் நெடுகப் பெருக ஆளப்பட்டு வருவதைப் படிப்போர் காணலாம். இக் கள் விசுதி உயர்திணைப் பலர்பாற்கு வந்துள்ள குறள்களாவன:

'வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்க ளாமு மளறு.' குறள் - 919.

'அச்சமே கீழ்கள தாசார மெச்சம்
அவாவுண்டே லுண்டாஞ் சிறிது.' குறள் - 1075.

இக்குறள்களில் ஆளப்பட்டுள்ள பூரியர்கள், கீழ்கள ஆகிய இரு சொற்களும் உயர்திணைக்கு உரியவைதாமா?

'உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே,
அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே.'

என்பது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார முதல் நூற்பா. இதற்கு உரை வரைந்த ஆனாப் புலமை சேனா வரையர், 'சுண்டு மக்கள் என்றது மக்கள் என்னும் உணர்வை. எனவே, மக்களே யாயினும் மக்களென்று சுட்டாது பொருளென்று சுட்டியவழி உயர்திணை எனப் பட்டது என்பதாம்.' எனத் தெளிவு படுத்துவார். திணை என்பது ஒழுக்கம். 'உயர்திணை என்பது உயர்ந்த ஒழுக்கம் என ஆகுபெயராய் அப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது,' என்பார் உச்சிமேல் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர். 'அஃறிணை, அவ்வொழுக்கம் அல்லாவாகிய ஒழுக்கம்,' என்பார் அவரே.

எனவே, உயர்ந்த ஒழுக்கம் இல்லாதவரை அஃறிணையாகக் கொண்டு, அஃறிணைப் பலவின்பால் விகுதியான கள் சேர்த்துப் பூரியர்கள், கீழ்கள் என மேல் குறட்பாக்கள் அமைந்துள்ளமை முறைமையே என அமைதி கூறலாம்.

எனவே, இவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஆய்ந்து நோக்க, யாரும் எளிதில் பொருள் அறிதற்கு ஏற்பத் திருக்குறளைப் புணர்ச்சிப் பிரித்துப் படிக்கையில், மற்றையவர்க டவம் என்பதை மற்றையவர்கண் தவம் என்பதற்கு மாறாக, மற்றையவர்கள் தவம் என மாற்றிப் படித்திருக்கக்கூடும் எனக் கொள்ளவும் இடம் உள்ளது எனக் காணலாம். இரண்டு வழியும் பிரித்துக் காண இலக்கண விதிகள் இடம் தருகின்றன.

முடிவு:

1. திருக்குறள் தோன்றிய காலத்து உயர்திணைப் பலர்பால் விகுதியாகக் 'கள்' ஆளுமை இல்லாமையாலும்
2. வள்ளுவரே மற்றொரு குறளில் இக் கள் விகுதியின்றி மற்றையவர் என்றே ஆண்டுள்ளமையாலும்
3. கண் என்ற ஏழாம் வேற்றுமை உருபு திருக்குறள் நூல் நெடுகப் பரவலாகப் பெருமளவில் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையாலும்
4. 'மறந்தார்கொல் மற்றையவர்கண் தவம்' எனக் கொள்வதால், கொள்பொருளில் பெருமாற்றம் இல்லாதலாலும்

இத்திருக்குறளின் இரண்டாம் அடியின் உண்மையுரு, 'மற்றையவர்கண் தவம்' என்றே இருந்திருக்கக் கூடும் எனக் கொள்ள ஏற்புடைத்தே.

“விடை விழை வினாக்கள்”

புவர் - பொற்கூர் சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,

25/49, துரைசாமி நகர்,

கடலூர் - 607 001.

தொ.பே எண்: 04142 221970.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் மொழி மரபியலில், முன்னர் நூன்மரபில் 'எழுத்தோரன்ன' எனப்பட்ட சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றுள் ஒன்றாம் குற்றியலுகரத்தை விளக்க வந்த ஆசிரியர்,

'நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே,' எழுத்து-36

என அறிவுறுத்துவார்.

இதன் பொருள், குற்றியலுகரம் நெட்டெழுத்தினை அடுத்துத் தொடர்மொழியின் இறுதியிலும் வல்லின எழுத்துக்கள் ஆறினையும் ஊர்ந்தே வரும் என்பதாம்.

இதே கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில், இறுதி இயலாம் குற்றியலுகரப் புணரியல் முதல் நூற்பாவிலேயே,

'ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொட ரிடைத்தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்
ஆயிரு மூன்றே உகரங் குறுகிடன்,' எழுத்து-406

என உறுதிப்படுத்துவார்.

முன்னர், 'நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றும்' என "இருவழிய என்ற குற்றியலுகரம், இதனகத்து இனைத்து மொழியிறுதி வருமென்று அவற்றிற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது" என உரை வரைவார் நச்சினார்க்கினியர்.

மேலும் "தொடர்மொழி ஈற்றும் வருமென்று ஆண்டுக் கூறிய அதனை ஈண்டு ஐந்து வகைப்படுத்தி, அதனோடு 'நெட்டெழுத் திம்பரும்' என்றது ஒன்றே யாதலின் அதனையும் கூட்டி அறுவகைத்தென்றார்" எனத் தொடர்ந்து உரை எழுதுவார்.

ஆக, இந்நூற்பாவழி, ஈரெழுத்தானாகிய ஒருமொழியும் உயிர்த்தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத்தொடர் ஆகிய ஐவகைத் தொடர்மொழியும் ஆகிய அவ்வாறு சொல்லுமே குற்றியலுகரம் குறுகி வரும் இடம் என்றவாறாம்.

குற்றியலுகரம் குறுகிவரும் சொற்கள் இவ்வாறே என இங்கும் குறிக்கப் பெறிலும் 'நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றும்' என்று முதல்

நூற்பாவில் விளக்கினாற் போல, இவ்வாறு சொற்களில் எவ்விடத்தில் அமையும், எவ்வெவ்வெழுத்தை ஊர்ந்து வரும் என்பவை இந்நூற்பாவில் குறிக்கப் பெறவில்லை. ஆயின், சொற்களின் ஈற்றில் அமையும் என்ற கருத்துத் தொடர்ந்து வரும் 408 ஆம் நூற்பாவால் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

'அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா இறுதியும் உகர நிலையும்.' எழுத்து-408.

ஆக, மேல் விளக்கப் பெற்ற நூற்பாக்களால் விளங்க வகுப்பவை:

1. ஈரெழுத்தானாகிய ஒருமொழி, உயிர்த்தொடர் மொழி, வளரொடர் மொழி, மெளரொடர் மொழி, இடைத்தொடர் மொழி, ஆய்த்தொடர் மொழி ஆகிய ஆறு சொல்லிடமே குற்றியலுகரம் குறுகி வரும் இடம்.
2. அவ்வாறுவகைச் சொற்களின் ஈற்றில் குற்றியலுகரம் வரும்.
3. வல்லின மெய்கள் ஆறினையும் ஊர்ந்தே குற்றியலுகரம் வரும்.

இவ்வாறு, குற்றியலுகரம் வரும் இடம், பற்றுக்கோடு, அவற்றின் பெயர், எண்ணிக்கை என முழுமையாக, விளக்கமாக அளித்துள்ள நிலையில், விளக்கம் பெற வேண்டிய இவ்விடங்களில் இடம்பெறச் செய்யாது நுந்தை என்ற வேறுவகையான- மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் என்ற ஒன்றை இவற்றோடு தொடர்பின்றி வேறொரு இடத்தில் இடம் பெறச் செய்தமைக்கான கரணியம் என்னவாக இருக்கக் கூடும்?

குற்றியலுகரத்தை முதன்முதல் விளக்க வந்தது மொழிமரபியலில் மேற்குறிப்பிட்ட 36 ஆம் நூற்பா. இவ்விடத்தில் நுந்தை என்ற இன்னொரு வகையான மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்தை எடுத்து விளக்கல் இன்று, 31 நூற்பாக்கட்கு அப்பால், சொற்கு இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் முதலாக வரற்குரிய என வரையறை செய்யும் நூற்பாக்களின் இறுதி நூற்பாவாக,

'குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்,' - எழுத்து-67

எனக் குற்றியலுகரம் தனி மெய்யாக தின்ற நகரத்தின் மேல் தின்ற நகரத்தோடு கூடிச் சொற்கு முதலாய் வரும் என வந்துள்ளது. இஃது எந்த வகையில் சரியானது? இப்படி முறை தடுமாறி மொழிவதால் வேறெந்தக் கருத்தையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்த விழைகின்றாரா?

அடுத்துக் குற்றியலுகரப் புணரியலில், இம்மொழிமுதற் குற்றியலுகரச் சொல்லை விளக்காததற்கான கரணியத்தை ஒருவாறு நாம் கற்பித்துக் கொள்ள முடியும். தின்ற சொல்லின் ஈற்றெழுத்தோடு வருசொல்லின் முதலெழுத்து ஒன்றுபடுதற்கான விதிகளை விளக்குவதே புணரியல் இலக்கணம் என்பதால், இவ்வியலில் மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் தின்ற சொல்லாய் இருந்து புணர்தற்கான தேவை இன்மையாகிறது; எனவே, இம்மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் இங்கு விளக்கப்படவில்லை எனக் கொள்ளலாம்.

எவ்வாறாயினும், நுந்தை என்ற இம்மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்தைப் பொதுவகையில் குற்றியலுகரங்களின் இடம், பற்றுக்கோடு, தொகை முதலியவற்றை விளக்கவந்த இடத்து எதுவுங் குறிப்பிடாது, சொற்கு முதலெழுத்தாய் எவ்வெவ்வெழுத்துக்கள் வரற்குரிய என வரிசைப்படுத்தும் இலக்கணத்தின்கண் - அஃதும் ஈற்றில் குறித்துச் சென்றுள்ளதில் எந்த நோக்கம் இருக்கக்கூடும்?

இக்குற்றியலுகரம் தொடர்பான இன்னுமொரு வினா இயல்பாய் எழுகிறது.

எந்தெந்த எழுத்துக்கள் சொற்கு ஈற்றாய் வரற்குரிய என மொழிமரபியலில் வரிசைப்படுத்தும் ஆசிரியர், அவ்விடத்து அவ்வரிசையில் குற்றியலுகரத்தை அகப்படுத்தாமை ஏன்? நுந்தை எனுங் குற்றியலுகரச் சொல் ஒன்றே மொழிமுதல் வருமென வரிசைப்படுத்தியவர், சொற்கு ஈற்றேயே வரற்குரிய பலவாகிய குற்றியலுகரத்தை ஈற்றாய் வரற்குரிய எழுத்துக்கள் பட்டியலில் அவ்விடத்து இணைக்காமை ஏன்?

அவ்வியலின் முதலிலேயே, 'நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றுங் குற்றிய லுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்தே' வரும் என வரைந்து விட்டமையாலா? குற்றியலுகர ஈறு ஊவிராய் அடங்குமே ஆயினும் புணர்ச்சி வேறுபாடு தோன்ற வேறுபடுத்தி எடுத்து மொழிந்தார் என்பதனாலா?

அல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத்தைப் படிக்கும்போது அகத்தெழுந்த இவ்வையங்கட்கு ஆய்ந்தறிந்த அறிஞர் பெருமக்கள் விடை மொழிவரேல் பெரும் பயன் விளைந்ததாய் அமையும்.